Joseph Incardona

ŽÁR

přeložila
Šárka Belisová

Pa
se
ka

Žár

Joseph Incardona

Žár

PASEKA

Přeložila Šárka Belisová

Vydáno s podporou fondu Pro Helvetia

Pro Helvetia supports and promotes Swiss culture in Switzerland and throughout the world.

swiss arts council
prohelvetia

CHALEUR

© Editions Finitude – 2017

Published by arrangement with Lester Literary Agency

Cover Illustration © Mélody Denturck

Translation © Šárka Belisová, 2019

ISBN 978-80-7432-949-4 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7432-649-3 (epub)

ISBN 978-80-7432-650-9 (mobi)

ISBN 978-80-7432-651-6 (pdf)

Sny jsou klec nicoty

Suomi

Heinola.

Zní to jako jméno skandinávské alternativní pornoherečky.

Tanya Hansen. Saana Blond. Katja Keane.

Nejsme daleko: Heinola je město ve Finsku.

Alternativní porno zahrnuje volbu partnerů, vyhledávání slasti, odmítání ponižování. O harmonogramu natáčení rozhodují sami herci. „AP“ tak vyvolává představu konsensuální, autentické a exhibicionistické sexuality. Ekvivalent označení „bio“.

Příjemné, nepředpojaté a intošské.

Pokrokové porno.

To sedí k jistému obrazu Finska, k němuž neodmyslitelně patří autentičnost, sociální vymoženosti, rovnost pohlaví a tolerance. Nutně má v sobě všechen ten bobtnavý prostor „země/voda“ pro tak málo obyvatel. To skýtá lepší život, možnost pořídit si chatku na venkově, a moct tak načerpat síly při sebemenší známce nervového oslabení.

Heinola.

Leží 138 kilometrů na sever od hlavního města: Helsinek. Má něco málo přes dvacet tisíc obyvatel. V roce 2008 postihla město hospodářská krize: zavření pily a továrny na překližku, největších místních zaměstnavatelů. A v tu ránu je tam trochu otrava. Příroda se člověku rychle zají. Pozorovat lze jakousi neschopnost kontemplace nebo alespoň obtížnost života v odloučení uprostřed lesů se ženou a dětmi. V horším případě se sebou samým. Důsledek: chlastá se jako o závod. Ale hlavně: člověk vyhledává člověka. Území utváří člověk – víc než jeho fauna, flóra nebo geografie.

Následkem toho se jakási naivita ruku v ruce s latentní nudou během letního období stává hnacím motorem řady činností.

Jako:

Světový šampionát v nesení manželky.

Světový šampionát ve fotbale hraném v bažině.

Světový šampionát v Air Guitar (hře na kytaru bez kytary).

Světový šampionát v hodu holínkou (velikosti 43 v kategorii mužů a 38 v kategorii žen).

Světový šampionát v pobíjení komárů (v roce 1999 zastaveno pod nátlakem ochránců zvířat).

Světový šampionát v pojídání pálivé papriky (typu *Naga Morich*).

Světový šampionát ve sběru bobulí.

Světový šampionát v rybaření na ledě (jelikož jezera v létě nezamrzají, soutěž se odehrává na polystyrenových deskách s vyříznutými otvory).

Světový šampionát v chůzi se sochorem.

Světový šampionát v hodu mobilním telefonem.

Jak upřesňuje turistická kancelář:

Finové mají rádi kolektivní flámování, protože jim pomáhá zapomenout na izolaci v zimním období a oslavit příchod slunečných dní.

Vyhledávání třenic.

Vodky „Finlandia".

Žáru.

V srpnu se v Heinole každoročně pořádá Světový šampionát v saunování.

Kvalifikace

Počet účastníků: 102

1

Igor Azarov je drobný muž. Metr padesát devět na osmapadesát kilogramů.

Poté co prošel hotelovou halou, hlásí se na recepci a mírně se přitom vyhoupne na špičky, aby se mohl podívat do očí blonďaté valkýře sedící za pultem.

Igorovi je šedesát let, má husté šedivé vlasy, pod nosem knír. Na sobě světle modrou plátěnou bundu, tmavočervenou košili a bavlněné kalhoty béžové barvy. To všechno po cestě vozem pomačkané. Na nohou mokasíny s kaštanovými střapci. Stejně dobře by mohl být obchodní zástupce nebo úředník na penzi.

Igor si pokládá koženkový kufr k nohám. Staromódní typ hořčicové barvy s popruhy a zámky na klíč.

Valkýra zvedá hlavu, usmívá se.

Dobrý večer, pane, máte u nás rezervaci? Hotel je plně obsazený.

Igor nachýlí hlavu, jako kdyby nerozuměl.

English? zeptá se.

Yes.

Na jaké jméno, prosím?

Azarov.

Dívčina modrýma očima proběhne obrazovku.

Je mi líto, ale nemůžu to najít.

A-za-rov. Jsem přihlášený do soutěže.

Aha, účastníte se šampionátu. Seznam máme stranou, malé strpení... Tady je to, Azarov Igor, všechno v pořádku. Přijel jste autem?

Ano.

Zaparkoval jste na hotelovém parkovišti?

Ano.

V tom případě vám dám parkovací kartu na dobu pobytu. Prosím, dejte si ji na palubní desku tak, aby byla dobře vidět.

Dívka mu rovněž vydá dvě magnetické karty vložené do malé papírové obálky s nadepsaným číslem 412 a kódem k wi-fi, ačkoli Igor nevlastní ani chytrý telefon, ani notebook. Pokud bude potřebovat nějakou informaci, může použít počítač, který mají k dispozici klienti hotelu. Ale pravděpodobnost, že Igor Azarov bude surfovat na netu, je pramalá.

Nicméně měl by jednu otázku:

Niko Tanner už dorazil?

Náš šampion? Ne, pane, ještě ne.

Kdy?

Dívčiny pěstěné prsty ťukají do klávesnice.

Zítra dopoledne.

Igor poděkuje, chopí se bagáže.

Přistoupí k němu nosič zavazadel a nabídne mu, že ho doprovodí na pokoj. Igor odmítne a nastoupí do výtahu.

Když se dveře zavírají, zablokují je dvě dívky. Obarvené vlasy, krátká trička, piercingy v pupíku. Etnické tetování, minisukně a žabky. Igor udělá krok dozadu a nechá je nastoupit, oči má sotva ve výši jejich ňader. Jedna té druhé cosi pošeptá a přitom nehtem nabarveným narůžovo stiskne knoflík do třetího patra. Obě vybuchnou smíchy.

Fanynky, pomyslí si Igor. Nikovy fanynky.

Kabina se dává do pohybu.

Igor se otočí zády k zrcadlu, kouká se na nohy.

Pravidlo číslo jedna: Nezávislost.

Neposlouchat, nepoutat pozornost, na nic se nedívat, neupínat. Na web ani na nosiče, ani na ty kurvičky v minisukních.

Spoléhat jenom na sebe.

Při 110 stupních Celsia vás drží akorát kůže, vaše kůže je všechno, co máte.

Zvukové znamení o dvou tónech ohlašuje příjezd na patro. Dveře se otevřou. Dívky vystoupí, ani si ho nevšimnou a nechávají za sebou závan pačuli a potu.

Dveře se znovu zavřou a otevřou o patro výš.

Igor sleduje šipku vpravo, směřující k pokojům 400 až 412. Zvuk jeho kroků pohlcuje kovral se vzorem z nafialovělých a kaštanově hnědých čar. Ticho naruší smích vycházející z čísla 402.

Magnetická karta vložená do škvíry, pípnutí, otevření dveří a rozsvícení světla.

Igor položí kufr před skříň. Roztáhne závěsy, otevře francouzské okno a vyjde na úzký dřevěný balkon. Před sebou má temný, hustý borový les, šumění větví ohýbaných večerním vánkem. Pryskyřičná vůně připomíná štiplavý osvěžující med. Z toho žáruvzdorného dřeva se vyrábějí obklady stěn a lavice v saunách.

Igor se rukama opře o zábradlí. Dřív by si smotal cigaretu a tomu vtipu se pousmál. Doufal, že když dorazí na poslední chvíli, tak svého soupeře překvapí. Niko ho zase jednou převezl. Dává tím najevo svoji převahu.

Niko Tanner je místní hvězda. Trojnásobný mistr světa v saunování z roku 2013, 2014 a 2015.

A kdo byl ty poslední tři ročníky vicemistr světa?

To si nikdo nepamatuje. Každopádně ne hotelová recepční ani ty holky s piercingem, protože jinak by ho poznaly.

Igor se svleče, natáhne si námořnickou teplákovou soupravu s rudou hvězdou na hrudi. Modrá barva častým praním vybledla, ale silná a hrubá bavlna byla vyrobena tak, aby něco vydržela. Obuje si kecky, nejnovější americký model, s tímhle si nejde zahrávat. Zaváže tkaničky, vstane, v koupelně si z kohoutku natočí sklenku vody. Vytáhne ze štěrbiny magnetickou kartu, uloží si ji do kapsy a zatáhne zip. Světlo rázem zhasne.

Igor se pustí dolů po požárním schodišti. Hlavně nepotkat ty holky, nepotkat v hotelové hale žádné další soupeře.

Strčí do protipožárních dveří a ocitne se venku. Dojde ke své ladě, položí parkovací kartu na palubní desku a zamkne dveře.

Kousek dál se cesta mezi parkovištěm a golfovým hřištěm noří do lesa a po uběhnutí desítky kilometrů ho dovede zpátky k bodu, odkud vyrazil. Následovat bude krátká návštěva hotelového wellness a studená sprcha. Nakonec si v hotelové restauraci objedná lososa s rýží vařenou v páře, napije se vody a půjde si lehnout.

Vytěsnit dvanáct hodin cesty ze Pskova, průjezd Estonskem, čekání na trajekt, plavbu přes Finský záliv mezi Tallinnem a Helsinkami. Uvolnit svaly, osvobodit plíce, okysličit mozek.

Igor Azarov je připraven. Pro závod má ideální váhu, jeho index tělesné hmotnosti činí 22,9, fyzickou přípravu si naprogramoval s pomocí bývalého vojenského lékaře.

Na tenhle okamžik čeká už dvanáct měsíců, od chvíle, co Nika málem sesadil z trůnu a vítězství mu uniklo asi o deset vteřin.

2

Dívka si ve spánku shrnula prostěradlo mezi stehna a otočila se na bok. Niko hledí na křivky beder, zadku ve tvaru srdce. V horní části stehen je rozeseto světlounké chmýří. Jedna paže se ztrácí pod polštářem, odhaluje téměř průsvitné chloupky v podpaží. Loviisa decentně pochrupuje. Takové tělo by žádný chlap na téhle zemi za svítání neopouštěl.

Niko položí jedno chodidlo a po něm druhé na předložku z umělé medvědí kožešiny a z kapsy džínů odhozených na zem vytáhne telefon. Budík si předtím pro jistotu nastavil na 6.30 a teď ho vypne dřív, než spustí zvonění.

Niko vstane, Loviisa na matracích jako by nadskočila, půlky se jí zatřesou jako sulc. Niko, to je 110 kilo masa, svalů a tuku na 189 centimetrů.

Skrz závěsy s motivy slunečnic proniká denní světlo. Pokoj se koupe ve žluté barvě příhodné pro ranní šuk. Niko zatáhne břicho, sáhne si na přirození, dlouhé a silné. Přetáhne předkožku a vrátí ji zpátky. Běžný reflex, svůj klacek má jako pracovní nástroj, věnuje mu péči. O svýho ptáka pečujou všichni chlapi, ale pro něj má tohle gesto univerzálnější dosah: Niko je pornoherec. Točí porno – tradiční, jaké si na nic nehraje. Dělat pod vlastním jménem je pro něj záruka transparentnosti vůči divákům. Ta věc s alternativním pornem je akorát tak honění vody, reklamní trik, jako u žrádla. Pokud se člověk nenechá násilím naverbovat do *snuff*

movie, žádný producent vás jaktěživo nepřinutí ojet partnera nebo partnerku, když vám nesedne.

Niko Tanner, 49 let, je poutník po frndách. Heterosexuál, pro něhož scénáře s vágně sadomasochistickým obsahem a gangbangem v přírodním prostředí (parků, lesů, pláží) nebo s dvojitou penetrací na pohovce představují hraniční mez, přes kterou ho nikdo nedostane. Je pro něj důležité, aby znal svoje kolegy a cítil se v pohodě s natáčecím týmem. Je to profesionál, který se v branži těší úctě. Bere ohledy na pornokolegyně, při soukromém styku používá prezervativ a vyhýbá se laskání ústy s děvčaty, která nejsou certifikovaná jako stoprocentně *clean* jak na place, tak v životě. Lidi si to obvykle spojují s HIV, ale nejrůznější svinstva, syfilidu, hepatitidu B, kapavku, opar, plísně, genitální a anální bradavice, papilomavirus a další lze lapit pouhým jazykem. Právě papilomavirem se navzdory své slávě a svým milionům nakazili Michael Douglas a Bruce Dickinson. Často se stane, že partner, který je přenašečem HPV viru, ještě ani neví, že je nakažený. To je hlavní riziko tohohle povolání. Niko si hlídá, aby měl v pořádku očkování proti béčku i HPV, to snižuje nebezpečí nákazy. Ve skutečnosti bez gumy ejakuloval častěji na place než v životě.

U postele Niko nachází zbytek vodky. Té do sebe může lít neskutečné množství, z jakého by jiní upadli do kómatu. Játra mu fungujou, jak mají. Nejspíš je to věc enzymů, dobrého metabolismu, ale o tom nikdy nehloubal. Ať tak či onak, včera večer se spokojil s tím, že se o láhev podělil s Loviisou, která je momentálně mimo provoz, potom co si šňupla dvě lajny koksu a píchala do bezvědomí.

V koupelně si Niko vyčistí zuby, trochu mu při tom krvácejí dásně, a pak si dá sprchu v kabině, na jeho mohutné tělo příliš těsné. Uhodí se o průhledný plast, a když se dotkne dlaždic, navzdory horké vodě se otřese. Do vlasů odbarvených na platinovo si vtírá šampon,

mydlí si zarudlou kůži. Koupelna se naplnila párou. Vdechuje vzduch přesycený vlhkostí, který mu v kůži uvolňuje póry. Tak vysokou teplotu by nikdo nevydržel, aniž by přitom řval.

Niko Tanner má ale talent na výdrž ve třech věcech: v chlastu, šuku...

A žáru.

3

Igor se nechá vzbudit z recepce. Využije toho a objedná si snídani do pokoje: zelený čaj, cereálie a probiotické jogurty.

Když mu pokojová služba přinese tác, už má za sebou protahovací rozcvičku. Po snídani se bude věnovat dýchání, aby si uvolnil bránici. Svítání je zamlžený závoj z rosy, prostupující les. Igor neví, jestli je život krásný, pro samou disciplínu a odříkání si ho nikdy doopravdy neužil.

Igor je voják.

Je jako klíště. Čeká na svoji chvíli. Na svoji příležitost.

A příležitost se nakonec naskytne.

4

Loviisa se nepohnula. Niko se dívá na její lehce pootevřenou štěrbinu a váhá. Na nohou má vysoké boty, na sobě košili a džíny, na ramenou kovbojské sako s třásněmi. A pak, krabičku s prezervativy by bylo třeba najít ve sportovní tašce, do které si uložil věci. Kvůli partnerovi, který se zachoval jako vůl, musí Loviisa čekat na potvrzení negativního výsledku na hepatitidu B.

Niko se podívá na hodinky, odhaduje dobu cesty do Heinoly: hodina jízdy. Než si vyzvedne klíč od pokoje, rozdá několik autogramů a dostane se do formy, stihne kvalifikaci tak akorát.

Pokoj je zaplacený – ne, žádný chlap by Loviisu neopustil bez toho, aby ji lízal, kousal, zavřel do temného sklepení až do svého návratu. Niko zaklapne dveře a na parkovišti zamíří ke svému pickupu Subaru. Loviisa si poradí a večer za ním dorazí. Blondýna s její postavou sotva zvedne palec, a už navnadí automobilistu, aby jí zastavil na kraji silnice. Niko je rád, že zbytek cesty pojede sám. Ženských je občas v jeho životě až příliš. Těch vůbec nejhezčích partnerek, jaké můžou být. Už pochopil, že krásu si člověk sice může vzít, ale ještě nikdy nikoho nezachránila před ním samotným.

Za normálního počasí cesta z Tampere do Heinoly po státní silnici číslo 12 zabere necelé tři hodiny. Když ale Niko vyjížděl z domova,

rozhodl se, že si cestou udělá zastávku na noc, jenom aby zprudil toho Rusa, kterého má už tři roky za zadkem.

Niko Tanner si odemkne dveře dálkovým ovládáním. Pípnutí mu oznámí, že má schůzku s osudem.